

Π Ο Ι Η Μ Α Τ Α

●
ΓΙΑΝΝΗ ΣΑΚΕΛΛΙΩΝΟΣ
●

Κ Ε Ρ Κ Ο Π Ο Ρ Τ Α

Είναι ένα κάστρο μές στὸν κόσμο
τρανὸ ἀνυπόταχτο κι' αἰώνιο,
ποὺ ὄλο καὶ πέφτει στὸν ὄχτρο
κι' ὄλο λυτρώνεται ἀπ' τὸ χρόνο.
Δὲν ἔχει βασιλιάδες μὴδὲ καὶ στρατηγούς
μὴδὲ καὶ σιδηρόπορτες καὶ τείχη.
Εἶναι ἓνα κάστρο μέσα μας,
κατάλοιπο ἀπὸ τὸν Ἀδάμ,
ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ ἄρματα
ἀπὸ θροφές κι' ὀπλίτες,
ποὺ ἓνα θαυμάσιο πρωῖνὸ
γκρεμίστηκαν τὰ τείχη του
καθὼς ἀκούστηκε ἡ ἀνάσα τῶν πολιορκητῶν του
μὲς στοῦ κριαριοῦ τὰ κέρατα
στὴν Ἱεριχώ(ν) ἀπ' ἔξω.
Κι' ἀπόμειναν μ' ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια τους
ἢ σκιές ποὺ ἐστέκαν ἀπὸ μέσα:
ἢ νιότη μας κι' ἢ πίστη μας
στὴ λευτεριά καὶ στὴν ἀγάπη.
Καὶ μόνο ἀπόμεινε στερνὸ ἓνα μετερίζι
μιὰ πόρτα,
ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά ξεκλειδωτὴ μιὰ πόρτα
ποὺ καρτεράει αἰώνια τὸν ὄχτρο,
καὶ κάθε τόσο παραδίνει στὸν ὄχτρο
τὴ Βασιλεύουσα γιὰ νὰ τὴ διαγουμίσει.
Μιὰ πόρτα, μιὰ Κερκόπορτα ἢ καρδιά μας
ποὺ τρέμει ὡσὰν τὸ φύλλο ἀπὸ τὰ γιὰζι
ποὺ τρίζει μὲ ρεζέδες σκουριασμένους
καθὼς τοῦ καθ' αἰῶνα μας τὴ σπρώχνουν
μὲς στὴ νύχτα
κι' ἐνὸς καινούργιου Μουχαμέτη τὰ φουσαῖτα.
Μὰ ὅσο περνοῦν οἱ αἰῶνες
φαντάζει ὀμπρὸς στὰ μάτια μας
ψηλότερη ἀπὸ πρῶτα,
καὶ τώρα πιά θεόρατη ποὺ ἀγγίζει
τὶς πύλες τοῦρανοῦ μέσα στὴ νύχτα.
Κι' ὀπίσω της
δὲ στέκει πιά ἓνας ἥρωας ὅπως ἄλλοτε
μὲ σπάθα καὶ καρδιά
μὲ νοῦ καὶ μὲ κορμί,
ὅπου στὸν ἴδιο νόμο ἀκούοντας,
τὸ σύνορον ἐδιάβη τοῦ θανάτου.
(Τοῦτος ὁ αἰῶνας ὁ στερνὸς
τοῦ αἵματου καὶ τῆς φρίκης
μ' ἓνα βουνὸ Ἀραράτ καινούργιο ἀπὸ τὰ
πτώματα

— σ' ἓνα βωμὸ τῆς λήθης ὑψωμένα —
σὲ ξέχασε κι' οὔτε σὲ κλαίει
ἥρωα τοῦ ἔθνους
Κωνσταντῖνε Παλαιολόγε).
Τώρα τὴ νύχτα τὴ σερνὴ διαβαίνοντας,
ξαρμάτωτοι ἀπὸ μνήμη κι' ἀπὸ αἰδῶ
ξαρμάτωτοι ἀπὸ πίστη κι' ἀπὸ νιότη
περιμένουμε ἀπ' τὰ χοντρά τῶν ἐφημερίδων
νὰ πληροφορηθοῦμε πῶς πάλι ἄνξει
[ἢ Κερκόπορτα

πῶς διαγουμίστηκε ἡ Βασιλεύουσα
πῶς τὰ πάντα τελείωσαν καὶ ξημέρωσε.
Γιὰ
πῶς ἀκόμα βαστάει ἡ νύχτα,
βαστάει ἡ Βασιλεύουσα,
τὸ διαγούμισμα εἶναι πολὺ
τὸ Ἀραράτ δὲ χόρτασε ἀπὸ πτώματα
κι' ἡ ψυχὴ τοῦ Παλαιολόγου συνεχίζει
[σὲ μιὰ γωνιά
τὸ σιγαλὸ αἰώνιο θρήνο
γιὰ τὴ Βασιλεύουσα τῆς καρδιάς μας.

*

ΔΥΟ ΣΤΡΟΦΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

Νὰ σοῦ ξανάρθω νοσταλγὸς προσκυνητῆς τῆς νιότης
γλυκεῖα πατρίδα, μάννα μου, καθὼς ἡ φύση ὡραία.
Σὰν χελιδόνι ἓνα πρῶτὴ τὴν αὔρα σου νὰ σκίσω
καὶ μὲς στὸν Παγασιτικὸ ν' ἀρχίσω ἓνα τραγοῦδι.
«Ὀνειρο ἐτοῦτο τὸ πρωῖνὸ στὴν ἄπλα τοῦ πελάου.
Ἡ Ἀργὴ σὰν ἄτι πολεμᾷ τὴν ἐγνοια καὶ τὸ κύμα.
Στὰ στήθεια κρύβω τὴν καρδιά ἐνὸς μικροῦ Ἀργοναύτη
καὶ συλλογιέμαι τᾶγνωστα καὶ θέλγεται ἡ καρδιά μου.
Πάνω στὸ φρύδι τοῦ βουνοῦ σπάζει τὴ νύχτα ὁ γῆλιος.
γλυκεῖα εἶν' ἡ μέρα τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς ἐλιές χαϊδεύει,
Γλυκεῖα εἶν' ἡ νύχτα τοῦ βουνοῦ στοῦ φεγγαριοῦ τὴ χάρη
καὶ θρέφει τᾶγια ὀνειράτα τῆς κόρης καὶ τοῦ ἐφήβου.
Πάνω στὸ φρύδι τοῦ βουνοῦ σπάζει τὴ νύχτα ὁ γῆλιος,
κι' ὕμνον ἀρχίζει ὁ τζιτζικας στὸν ἐρχομὸ τῆς μέρας
μὲ συνοδεῖα τὰ κρῦα νερά ποὺ τρέχουν ἀπ' τὶς ράχες,
μὲ συνοδεῖα τὶς κοπελλιές ποὺ τρέχουν μὲς τὶς ροῦγες.
Στοῦ Τρικεριοῦ τὸν ταρσανὰ καΐκια κι' Ἀργοναῦτες
στὸ Βόλο καὶ στὴ Ζαγορὰ τοῦ Ρήγα τὰ μπουρλότα
πῆρε φωτιά τῆς λευτεριάς τὸ κάστρο ἢ Μακρυνίτσα
καὶ θέρειψαν οἱ καστανιές στὴν Τσαγγαράδα μέσα.
Γιὰ τὸ Μισίρι νὰ τραβῶ μὲ νιόκοπα καράβια
καινούργιους τόπους νὰ χαρῶ στῆς Ἀραπιάς τὸν ἥλιο.
Τὶ ἔχω βαθειά μου ἓνα Θεὸ νὰ μοῦ φυλάει τὴν ἐγνοια
νὰ μοῦ φυλάει τῆς ξενητιάς μόνο τὰ κάλλη ὀπδοχει.
Κι' ὁ γέρο-Κένταυρος σοφός, νὰ γνέφει μὲ τὸ χέρι.
Μέσα στὸν κόρφο ἢ μιὰ ζωὴ, ὄξω ἀπ' τὸν κόρφο ἢ ἄλλη.
Τοῦ δειλινοῦ τὴ ζωγραφιά νὰ δῶ νὰ ξαποστάσω
καὶ σὰν τὸν ὄριο Ἰάσονα νὰ πάω γιὰ τὰ πελάγη.
Κι' ὅταν μὲ πνίξει ἡ ξενητεία νὰ ξαναρθῶ σὲ σένα
δίχως Ἀργὴ θεσσαλικὴ δίχως σκαρὶ ἐδικό μου,
σὰν Ἀργοναύτης ναυαγός, σ' ἓνα καράβι ξένο,
νὰ κάνω ἀνθὸ τὸν ἔρωτα στὴν ἄκρια τοῦ κυμάτου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΑΚΕΛΛΙΩΝ

